

Rakkaat sisaret ja veljet Kristuksessa

Alkukirkon kristityillä oli uskoon kaksi näkökulmaa. Ensimmäinen kuului: *Uskon, jotta ymmärtäisin*. Kristityt olivat hyvin perillä antiikin filosofisesta perinteestä, joka pyrki luomaan kaikkea olevaa ja koko maailmaa koskevan kokonaisselityksen. He kuitenkin tiesivät, että elämän tarkoituksen ymmärtäminen on mahdollista vain silloin, jos otamme huomioon myös Jumalan todellisuuden. Tarvitaan uskoa, sillä järki ei riitä kaikkeen.

Ensimmäisillä kristityillä oli kuitenkin myös toinen näkökulma uskoon: *Uskon, koska se on järjetöntä*. Nämä kaksi näkökulmaa näyttävät olevan keskenään ristiriidassa. Molemmissa on kuitenkin kyse tiedosta ja ymmärryksestä, jotka ulottuvat ihmisen välittömän aistimaailman ulkopuolelle. Vasta sitten voi ymmärtää täydellisesti, kun uskaltaa katsoa inhimillisen ymmärryksen tuolle puolen. Yksittäinen kristitty on aina osa Jumalan kansaa, joka vaeltaa kohti Luvattua maata. Vanhan testamentin kansalle kaipauksen kohde oli ”Kaanainmaa” Jordanin toisella puolella. Niin alkuseurakunnan kuin meidänkin vaelluksemme varsinainen päämäärä on kuitenkin ajan rajan toisella puolella, Taivaan valtakunnassa, missä on Isän koti. Me elämme ja toimimme tänään ja tässä maailmassa, mutta silti me olemme täällä outoja ja muukalaisia. Jumala on istuttanut meihin kaipauksen johonkin suurempaan. Näissä jokilaaksoissa isämme ja äitimme tunsivat tämän kaipauksen veisatessaan:

Kun matkalla Jaakobin lailla Yön ankara painia saan Ja sielu on uupunut taistelemaan, Niin silti se, toivoa vailla, On siunattu voittamaan.

(Siionin virsi 173)

Kotoni on taivahassa, sinne täältä halajan, täällä kun on ilma kylmä, rintani se jäädyttää. Ikävä ja murhe painaa ristien tietä kulkeissa, vaan on toivo kiinnitetty rauhan riemun rantahan.

(Siionin laulu 147)

Alkava paastonaika muistuttaa meitä siitä, että taju Taivaan kodista ja elämän tarkoituksesta ei synny meille itsestään. Jeesuksen opetuslapset olivat kulkeneet hänen seurassaan kolme vuotta ja sittenkin heistä sanottiin: *opetuslapset eivät ymmärtäneet Jeesuksen sanoista mitään. Asia pysyi heiltä salassa, eivätkä he käsittäneet, mitä Jeesus tarkoitti* (Luuk. 18:34). Sana rististä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta pysyi salaisuutena. Jeesuksen sanojen merkitys avautui heille vasta, kun ensimmäisen kristillisen pääsiäisen aurinko nousi aamun taivaalle.

Meiltä kysytään tänään, mitä pitäisi tehdä heille, jotka saapuvat keskuuteemme outoina ja muukalaisina? Mikä on reseptimme aineellisen köyhyyden ja aikamme suurimman köyhyyden, yksinäisyyden, lievittämiseen? Kirkolla voi olla vain yksi vastaus, joka löytyy rististä. Risti ei voi koskaan olla itsekkyyden, oman edun, tuomitsemisen tai ihmisten erottelun symboli. Kristuksen ristien sanoma on aina rakkaus, koska ristien Kantajan ensimmäinen sana on aina rakkaus. Taju Taivaallisen isämme valtakunnasta ei synny tyhjästä. Se syntyy vain siitä, että me kykenemme heijastamaan rakkauden valtakunnan sanomaa heillekin, jotka eivät usko tai uskovat eri tavalla kuin me. Jumalan hyvyys vetää kääntymyksen ja parannuksen tielle.

Miten meistä heijastuu Taivaan valtakunnan hyvyys, rakkaus ja ilo? Sellainen, joka synnyttää sekä muukalaisissa että uusissa sukupolvissa uskon ja kaipauksen sinne, mitä järkemme ei kykene selittämään?

Ronkaalan pappilassa paastonajan alkaessa 2016

Kari Tirola

Kalajoen rovastikunnan lääninrovasti